

Ο Π Ο Λ Ε Μ Ο Σ

Πεινάω για σάρκες ! Διψάω για αίμα !
Πάντα τροφή μου αγαπημένη
Έχω του ανθρώπου την άσπρη σάρκα
Και για κρασί μου αγαπημένο
Έχω του Ανθρώπου το κόκκινο αίμα
Και για νερό μου τ' άχρο του δάκρυ.
Με νεύων κουφάρια πανηγυρίζω,
Ριφάω αίμα, κι' όταν μεθάω,
Σύννεφα μαύρα, ψυχές γεμάτα,
Δωρά μου στέλλω στον Κάτω—Κόσμο !

*

Κόκκινο κάστρο για κατοικειό μου,
Ποῦναί το μ' αίμα κοκκινισμένο,
Πέρα και πέρα, σαν παπαρούνα,
Έχω χτισμένο σιῆς Γῆς τὴν Ἄκρη,
Με σκοταμένων πλήθος κρανία.
Αὐτοκρατοροὶ καὶ Βασιλευάδες
Καὶ σιραιοὶ καὶ τρισδοξασμένοι
Εἶναι ὑπουργοί μου, πιστοὶ μου δοῦλοι,
Τραπέζι κόκκινο αἰτιὸς μου σιρώνουν,
Φαγιά μου φέρουν καὶ με κερνοῦνε.

*

Σε κόκκινο Ἄγι καθάλλα τρέχω
Ἀπὸ τὴν μιὰ ἄκρη τῆς Γῆς σιὴν ἄλλη,
Με τὸ σπαθί μου βγαλμένο πάντα,
Κορμιὰ θεορίζω, καιὼ πολιτείες
Καὶ μες στὸ αίμα πλέω καὶ περιάω !
Σίφουνας εἶμαι, θύελλα μαύρη,
Ἄστροπελέκι κι' ὄργη Κυρίου,
Γκορμίζω κάστρα, σαρώνω θρόνους,
Σίδερο βρέχω, φωσιὰ χιονίζω,
Στάχτη κι' ἐρείπια πίσω μου ἀφίνω !

*

Εἶμαι τῆς Ἐχτρος παιδί καὶ τοῦ Ἄρη,
Εἶμαι τοῦ Χάρου τὸ δέξιο τὸν χέρι,
Τοῦ Κάιν ἔχω μέσα μου ἀκέραιο
Τοῦ μαύρου Φόνου τ' ἄσπριο μῖσος,
Καὶ δὲν χορταίνω νὰ τρώγω σάρκες
Κι' οὐδὲ νὰ πίνω αίμα καὶ δάκρυ.

Τρομάζει ὁ Κόσμος σιὸ πέρασμά μου,
Σειοῦνται, τρανιάζουν τῆς Γῆς τὰ σιῆρα,
Ὅργώνω τάφους μέρα καὶ νύχτα
Καὶ χώνω μέσα τοὺς πεθαμένους !

*

Κι' ἀπὸ τοὺς τάφους τῶν σκοτωμένων
Φυσιώνουν : φτώχεια, ὀργάνεια, πῖνα,
Ἄρρώστιες, κρούο, ἀπελπισία,
Ἐξημιά, πίκρες, πόνοι καὶ δάγρες,
Τὰ ζηλεμένα καὶ τιμημένα
Ἄπ' δια τ' ἄλλα τῆς Γῆς τὰ δίγτρα,
Ἄπ' ὅπου ἡ Δόξα κόβει καὶ πλένει
Χλωρὰ σεφάνια καὶ στεφανόνοι
Τὸ Πολληκάγια, τοὺς γινοὺς τῆς Νίκης,
Κἂν ζωνταιὰ εἶναι, κἂν πεθαμένα.

*

Ὅπου κι' ἂν διαβῶ, κι' ὅπου ἂν περάσω,
Στρώνεται ὁ τόπος κουφάρια ἀνθρώπων,
Κόκκινες λίμνες τὸ αίμα φκιάνει,
Κι' ἄχροα ποτάμια τὰ πικρὰ δάκρυ ,
Καὶ κουβολιοῦνται καὶ κουβολιοῦνται
Πλάι σιῆς λίμνες καὶ σιὰ ποτάμια
Χιλιάδες μάνγες καὶ παιεράδες
Ἄδέρφια, χῆρες, κι' ὠρφαιμένα
Παιδιὰ καὶ στήνονμε μυρολόγια,
Ποῦναί γιὰ μένη γλυκὰ τρογοῦδια.

*

Φορῶ πορφύραν αἰματωμένη,
Σ' ἄλικον θρόνον ἀπάνω στέγω,
Ἰδρώνω αίμα, ἰδρώνω δάκρυ
Κι' ἔχω ὡς σκοπὸ μου ἕναν καὶ μῖον :
Ὅλον τὸν Κόσμον νὰ σφάζω τοῦτιον
Καὶ νὰ μὴ μείνη ποδάρι ἀνθρώπου
Νὰ περπατᾷ σιὴν Γῆν ἀπάνω !
Κι' αὐτὴν ἀκόμη τῆς Γῆς τὴν Σφαῖρα,
Θᾶρθη μιὰ μέρα, θᾶρθη μιὰ νύχτα,
Ποῦ θὰ τὴν πνίξω στὸ αίμα μέσα !

X. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ